

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII

(*Pescuirea minunată*)

SF. CUV. EUFROSINA;

SF. CUV. PAFNUTIE EGIPTEANUL;

SF. CUV. SERGHIE DE RADONEJ

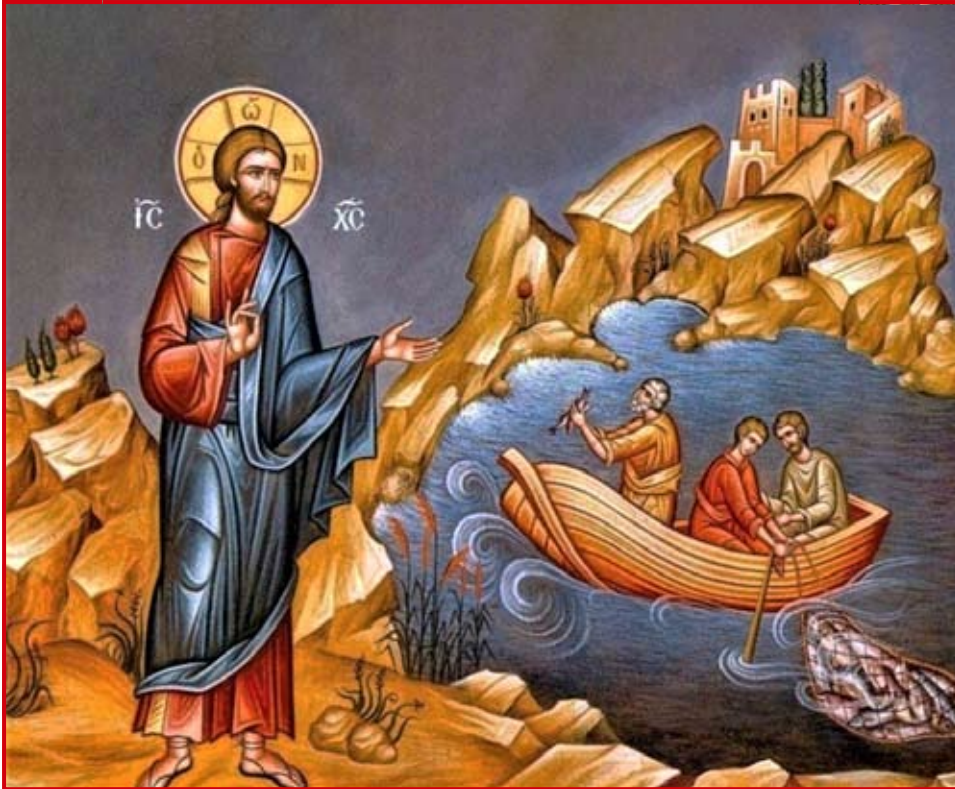
Pericopa evanghelică din Duminica aceasta (Luca 5, 1-11), ne istorisește chemarea de către Mântuitorul Hristos a primilor Săi ucenici la înălțătorea lucrare de a fi Apostoli și de a-l propovădui numele și învățătura Sa mântuitoare până la marginile pământului. Sfântul Evanghelist Luca ne spune că Hristos Domnul se afla la începutul activității Sale, era în Galileea pe malul Lacului Ghenizaret (Marea Tiberiadei), unde întâlnește pe primii patru viitori ucenici ai Săi, pe Andrei, Petru, Iacob și Ioan, care erau pescari. Le adresează chemarea de a-L urma, iar ei, lăsând toate preocupările lor de până atunci, au devenit primii Apostoli ai lui Hristos, Mântuitorul lumii. Această chemare ne-o adresează Hristos și nouă prin Biserica Sa, să devenim ucenici și mărturisitori ai Lui.

Andrei și Petru erau fiii lui Iona, iar Iacob și Ioan – fiii lui Zevedeu și-și duceau viața lor simplă de pescari cu multă trudă, înfruntând asprimea vremii și valorile Lacului Ghenizaret pentru a-și câștiga cele necesare traiului. Aici îi întâlnește Hristos Domnul și în mod surprinzător intră în corabia lui Petru și, îndepărtând-o puțin de mal, stătea și învăța mulțimile care îl ascultau. Apoi îi poruncește lui Petru să îndrepte corabia spre larg și să pregătească mrejele pentru pescuit. Deși toată noaptea nu prinseseră nimic, ascultând de cuvântul lui Iisus, Petru se supune și în chip minunat prinde o mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele și au fost nevoiți să cheme în ajutor pe ceilalți pescari.

Copleșit și mișcat de minunea care s-a petrecut, cu multă smerenie, recunoscându-și starea umilă de om păcătos în fața lui Dumnezeu, Petru îi zice Domnului: „Du-te de la mine, Doamne, că sunt un om păcătos”, la care Domnul îi răspunde: „Nu te teme, de acum vei fi

PESCUIREA MINUNATĂ

pescar de oameni?”. Vei deveni, cu alte cuvinte, ucenicul meu și nu vei mai osteni prinzând pește pe lacul acesta, ci prin puterea Duhului Sfânt vei aduce în mreaja Bisericii o mulțime de oameni care vor crede în Mine și vor urma Învățătura Mea.

Aceeași chemare a adresat-o Domnul și către Iacob și Ioan, care erau în cealaltă corabie cu tatăl lor, Zevedeu. Aceștia, toți patru, răspund chemării lui Hristos și trăgând corăbiile la țarm au lăsat totul și au mers după El, devenind ucenici ai Lui.

Desprindem din relatarea evanghelică câteva aspecte importante:

a) Prin prezența Sa la Lacul Ghenizaret și chemarea primilor apostoli, prin gestul făcut de Domnul când a intrat în corabia lui Petru și a predicat mulțimilor învățătura Sa, prin pescuirea minunată care a urmat, Mântuitorul Hristos a preînchipuit Biserica cea zidită pe temelia Apostolilor și Prorocilor, al cărei Cap este El Însuși și Care cheamă pe oameni la mântuire și

dobândirea vieții veșnice;

b) Chemarea de a deveni ucenici ai lui Hristos este permanentă în Biserica Sa, de atunci și până astăzi. Important este cum răspundem noi acestei chemări. Putem noi să ne asumăm liber crucea urmării Lui și să devenim ucenici ai Lui? Putem să fim și noi mărturisitori ai lui Hristos în lumea de astăzi atât de frământată, dezbinată și copleșită de multe rătăcirii și neputințe? Sau ne simțim confortabili în propria noastră auto-suficiență?

c) Învățăm și noi din răspunsul dat de cei patru apostoli la chemarea lor făcută de Domnul de a lăsa toate și de a urma Lui, să redescoperim în adâncul ființei noastre o chemare lăuntrică pe care ne-o adresează Hristos și Biserica Sa și cu smerenie și lepădare de sine, prin ascultare și împlinire a poruncilor lui Dumnezeu să devenim și noi ucenici ai Cuvântului „Lumină lumii și sare pământului”, spre mântuirea sufletelor noastre. Amin! ✦

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL IERARH MARTIR ANTIM IVIREANUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI

Mitropolitul Antim Ivireanul, cel mai învățat și mai talentat ierarh care a stat vreodată pe scaunul mitropoliei Țării Românești, era de origine georgiană, din localitatea Ude. Părinții săi, Ioan și Maria, l-au botezat Andrei. De tânăr a căzut rob, probabil la turci, care invadau deseori Georgia.

Dar el nu-și va uita niciodată țara sa natală, dovadă faptul că a sprijinit ridicarea ei culturală, punând bazele primei tipografii naționale, produs al atelierelor tipografice românești. La rugămintea lui Vahtang al VI-lea, l-a trimis pe ucenicul său, Mihai Ișvanovici, în Georgia, unde tipărește prima carte georgiană: „Evangheliarul” în anul 1709, la Tbilisi.

În robie a învățat greaca veche și nouă, turca, slava veche, iar mai târziu și-a însușit la perfecție limba română, numită de el „limba dulce românească”. A fost răscumpărat de Patriarhia din Ierusalim, care era atunci la Constantinopol, și care avea nevoie de un traducător din georgiană. I-a impresionat pe cei din jur cu arta sa de caligraf, sculptor, desenator și lucrător în broderie.

Sfântul Antim a fost recomandat de Patriarhul Dositei al Ierusalimului lui Constantin Brâncoveanu. Ierarhul a petrecut mult timp la București și avea, cum arăta N. Iorga, „rolul de supraveghetor al credinței, de organizator al silințelor pentru cultură, de sfetnic ascultat în cele religioase”. Modestul și străinul ieromonah Antim avea să se identifice cu aspirațiile și năzuințele țării sale adoptive, devenită a doua sa patrie, să depună toate eforturile, priceperea și talentele sale multiple în slujirea și ridicarea ei pe scara culturii, în eliberarea ei de sub dominația otomană, chiar cu prețul vieții sale.

Dintre activitățile lui numeroase, în care a strălucit ca nimeni altul, una mai ales se împletește cu întreaga lui viață, aceea de tipograf. El rămâne, alături de Coresi, cel mai mare tipograf al culturii noastre medievale. A tipărit sau a supravegheat imprimarea a 64 de cărți. Sunt lucrate de el 38 de cărți; 6 volume au fost tipărite pe cheltuiala sa, 5 cu blagoslovenia sa, iar 10, date de pomană cititorilor. După cuprins, ele se grupează în cărți pentru întărirea Ortodoxiei și combaterea calvinismului și a catolicismului, de slujbă bisericească, de îndrumare religioasă și filosofică și cărți populare. După criteriul nevoilor, cărțile au căutat să răspundă cerințelor launtrice ale neamului românesc și problemelor externe ale țării. Strădaniile domnitorului și ale neobositului mitropolit urmăreau

să aducă în cuprinsul graiului și al cugetării românești marile valori ale gândirii timpului, îndeosebi pe cele religioase. Prin ele se deschid larg căile traducerilor, înnoirii culturii și șlefuirii limbii. Prin cărțile românești date la lumină, înzestratul ierarh a pus temeliiile vechii noastre limbi bisericești.

Între anii 1694-1701, pentru meritele sale de tipograf și ieromonah, Sfântul Antim este mutat la Snagov ca egumen. Înființează o mare tipografie aici, independentă de cea bucureșteană, cu posibilități de imprimare în mai multe limbi. În anul 1705 ieromonahul Antim este hirotonit episcop al Râmnicului. Va aduce și tiparnița de la Snagov, „rodul muncii sale”, pentru secțiile greacă și română. Pentru secția arabă, teascul fusese dăruit în anul 1704 Patriarhului Antiohiei, Atanasie al IV-lea Dabbas, care l-a instalat în orașul Alep, din Siria.

A întărit disciplina în rândul clerului și în mănăstiri, a ridicat nivelul de pregătire a slujitorilor. Deschide în anul 1705 la Râmnic pentru copii prima „școală de pomană” - adică gratuită. Apoi, ca mitropolit înființează o a doua la Câmpulung Muscel. Iar la ctitoria sa, mănăstirea „Toți Sfinții” (Antim), înființează școală pentru copii și de pregătire a viitorilor preoți, cu durata de 2 și 4 ani. Înființarea, la vremea sa, a trei școli gratuite pentru copii era o operă unică în învățământul românesc, punându-se bazele învățământului școlar gratuit în Țara Românească.

Este urcat în scaunul mitropolitan în anul 1708. În multe împrejurări și-a dovedit patriotismul, care avea să-l ducă până la sacrificiul vieții. S-a remarcat prin înfruntarea Patriarhiei Ierusalimului, care își dorea ca toate bisericile și mănăstirile din țară să fie subordonate acesteia.

Despre apărătorul independenței bisericești a țărilor noastre, N. Iorga va spune: „Niciodată unui patriarh nu i s-a vorbit de un mitropolit român în această formă. Este una din cele mai splendide piese ale rezistenței pe care Biserica noastră a opus-o tuturor încercărilor.” Carte sa „Didahiile” cuprinde predicile pe care Mitropolitul le-a ținut în timpul păstoriei sale. Este opera cu cea mai înaltă expresie a cuvântului rostit până

la acea dată din cultura românească, „operă care îl așază printre cei mai mari oratori bisericești ai tuturor timpurilor.”

Ierarhul are meritul de a fi întemeietorul oratoriei religioase la ortodoxii români, iar „opera manuscrisă a lui Antim Ivireanul, tipărită destul de târziu, este mai prețioasă decât cea tipărită în vremea lui.” A introdus complet și definitiv limba română în slujbă și, deși străin de neam, a creat o limbă liturgică românească limpede, înțeleasă și folosită până azi.

Apărător energic al drepturilor Bisericii ortodoxe și ale poporului român, cu o atitudine fățiș antiotomană, își va atrage dușmănia primului domn fanariot, Nicolae Mavrocordat, care, în toamna anului 1716, îl înlătură din scaun și-l închide. Patriarhul ecumenic îl va caterisi. Smeritul ierarh este exilat pe viață la mănăstirea „Sfânta Ecaterina” din Sinai. Dar pe drum este ucis de ostașii turci și trupul său aruncat în râul Marița sau Tungea, dincolo de Adrianopol.

Abia în anul 1965, la cererea Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhia Ecumenică ridică nedreapta caterisire a Sfântului și-l reabilitează. În anul 1992 Biserica Ortodoxă Română îl canonizează. Este prăznuit în fiecare an la 27 septembrie. ❀

ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

Astăzi poporul cel binecredincios, luminat prăznuind, umbriți fiind prin venirea ta, Maica lui Dumnezeu, și căutând către prea cinstită icoana ta cu umilintă grăim: Acoperă-ne pe noi cu cinstitul tău Acoperământ, și ne scapă de tot răul, rugând pe Fiul tău, Hristos Dumnezeuul nostru, să măntuiască sufletele noastre.

Troparul Acoperământului Maicii Domnului

armata într-o campanie în Răsărit, iar în cetate mai erau doar puțini soldați, preoții, femeile și copiii. Într-o scriere aghiografică despre „Viața Sfântului Andrei cel nebul pentru Hristos” ni se relatează cum poporul a fugit la Vlaherne, unde erau adăpostite mai multe relicve ale Maicii Domnului: cămașa, acoperământul și o parte a brâului, care fuseseră aduse din Țara Sfântă, în secolul al V-lea. Făcându-se priveghere de toată noaptea, Sfântul Andrei împreună cu ucenicul său, Epifanie, și cu mai mulți credincioși au văzut-o pe Maica Domnului, alături de Sfântul Ioan Botezătorul și mulți alți sfinți și îngeri. Maica Domnului a înaintat până în mijlocul bisericii, a îngenuncheat cu chipul brăzdat de lacrimi și a rămas vreme îndelungată în rugăciune. Apoi, și-a ridicat acoperământul (vălul) și l-a întins peste popor, pentru a-l ocroti. După această arătare, primejdia a fost îndepărtată, iar orașul a fost cruțat de suferință și de vărsarea de sânge.

Cinstirea Sfântului Acoperământ s-a dezvoltat mai mult în Biserica Ortodoxă

Rusă, încă din secolul al XII-lea; de atunci s-a extins în aproape toate Bisericile Ortodoxe.

Cea mai cunoscută biserică din Constantinopol dintre cele închinată Maicii Domnului, a fost Biserica Panaghia din Vlaherne, unde a stat Sfântul Acoperământ până în 1087. Temeliile acestei biserici au fost puse de către împărații Marcian și Pulheria, dar ea a fost terminată de Leon cel Mare (457-474), care a adăugat Hagiasma (un aghesmatar ridicat pe locul Izvorului Tămăduirii) și Lousma (Baia Sfântă, o scăldătoare pentru oamenii bolnavi). A rezistat pericolelor pe care le-au reprezentat tulburările perioadei iconoclaste datorită icoanei Maicii Domnului Vlachernitissa, făcătoare de minuni, a rezistat și altor pericole, dar nu și incendiului din 1434. În 1867, turcii au cedat breslei blănarilor greci locul pe care s-a construit o mică biserică, în care au inclus și Izvorul Tămăduirii. Această biserică a fost preluată de Patriarhia Ecumenică, care a înfrumusețat-o cu picturile lui Eirenarchos Covas (1964). ❖

La 1 octombrie prăznuim una dintre minunile Maicii Domnului, și anume Acoperământul Maicii Domnului. Această sărbătoare, în slavo-rusă „Pocrovul”, amintește minunea din biserica Maicii Domnului din cartierul Vlaherne din Constantinopol, din timpul împăratului Leon Înțeleptul (886-911). Prima atestare documentară a cinstirii Sfântului Acoperământ datează din secolul al V-lea, când împărăteasa Pulheria, soția lui Marcian (450-457), cere patriarhului Iuvenalie al Ierusalimului, în timpul celui de-al IV-lea Sinod Ecumenic de la Calcedon (451), să îi trimită moaștele Maicii Domnului pentru a le așeza în Biserica Panaghia din Vlaherne, ctitoria sa.

Patriarhul Iuvenalie îi răspunde că în mormântul Maicii Domnului au fost găsite doar brâul și acoperământul său, deoarece Maica Domnului a fost ridicată cu trupul la cer. Împărăteasa aduce atunci în capitală brâul și acoperământul, primul fiind așezat la Chalcostrateia (poarta de bronz), iar al doilea la Biserica Panaghia (a Preasfintei) din cartierul Vlaherne. Prin mijlocirea Maicii Domnului, ele au devenit protectoarele capitalei, în special în timpul invaziilor avarilor (626), perșilor (677), arabilor (717), rușilor (860), dar și în alte împrejurări.

Acoperământul era un articol vestimentar (Isaia 3, 17), care s-a păstrat cu strictețe și în perioada talmudică. Femeile purtau un văl sau un șal mai lung, ce le cădea pe umeri și pe spate. Acoperământul Maicii Domnului apare în icoane, începând cu secolul al V-lea, ca fiind împodobit cu trei stele, simbol al Pururea Fecioriei Maicii Domnului: înainte, în timpul și după Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În jurul anului 911, Constantinopolul era înconjurat și pe uscat și pe mare de către armatele rușilor, pe atunci încă păgâni. Împăratul Leon cel Înțelept era cu toată

Să avem râvnă în rugăciune

❖ Noi avem nevoie, cum suntem, cum am ajuns în al VIII-lea veac, avem nevoie de rugăciune. Rugăciune zi și noapte și Dumnezeu să ne lumineze mintea ca să nu acceptăm dușmanii Ortodoxiei să ne dărâme.

Atât cât știm, cu ajutorul Domnului să căutăm cât de cât să împlinim. Vor veni vremuri grele, cu schimbări mari. Acuma oamenii vor să facă cu desăvârșire Ortodoxia după patimile lor. Adică patimile să fie libere (drepturile omului). Aceasta e cea mai vicleană născocire a satanei ca să stăpânească pe oameni, adică să dea prin lege ocrotirea patimilor.

Adevărul e Biserica, Adevărul e Ortodoxia, Adevărul e Iisus Hristos, Dumnezeu Care S-a pogorât din cer.

Atunci când Ortodoxia nu va mai fi la

înălțime, atunci va veni Antihristul, până atunci nu va putea împărăți el. Noi să ne ținem de Adevăr, care este Ortodoxia, și de sfaturile Bisericii cu cele șapte Sfinte Soboare Ecumenice.

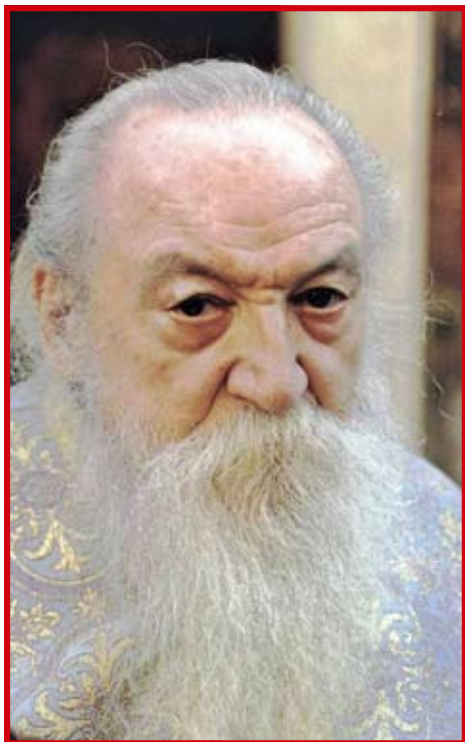
❖ Rugăciunea nu este foarte greu de găsit, dar este mai dificil de păstrat pentru că nu avem smerita cugetare, dragostea și blândețea.

De ce noua generație nu are râvnă pentru cititul și cântatul la biserică, când cei vechi se băteau pentru a citi și-și ascundeau chiar cărțile? Motivul este numai nepăsarea? Sau căutarea numai a esenței, adică numai a Rugăciunii lui Iisus? Părintele Dionisie spunea că aceasta e cauza: „Nevoia numai de fruct, iar nu de frunze, dar fără de frunze nu crește fructul, nu se obține fructul”. ❖

Starețul Dionisie Ignat de la Colciu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 28.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 30.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea (în cinstea (†) Acoperământului Maicii Domnului - 1 octombrie 2022)
Sâmbătă 1.10	08 ⁰⁰ - 09 ⁰⁰	(†) Acoperământul Maicii Domnului - Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 2.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie

Se împlinesc 11 ani de la plecarea la Domnul a Părintelui Adrian Făgeteanu, cunoscut duhovnic al Mănăstirii Antim din București. Mic de statură, aprig uneori la vorbă, necruțător cu păcatul, avea un suflet mare în care încăpeau toți fiii săi duhovnicești și rămânea încă mult loc pentru iubire și smerenie.

alegera sa: «Eu, ca elev, ca student, duceam o viață de Heidelberg. Cântec, băutură, distracție. Abia când am fost rănit de moarte pe front și Dumnezeu mi-a salvat viața când era imposibil, adică niciun medic nu mai spunea că e posibil să mai trăiesc, toți și-au exprimat părerea, ca medici, că cel mult două ceasuri mai am de viață. Două ore... Și Dumnezeu m-a salvat. În două ore, în loc să mor, eram dus de un avion la șase sute și ceva de kilometri, la un spital militar. [...] Și atunci, așa cum un om păcătos s-a gândit încă în avion, dacă Dumnezeu m-a salvat, să-mi închin și eu viața la ceea ce vrea Dumnezeu, nu ce vreau eu.»

Urmează Facultatea de Teologie între anii 1943-1947. Va mai avea parte încă de o arestare în anii 1945-1946. În 1947 vine la București pentru a urma cursurile Facultății de Filosofie. Atunci cunoaște „Rugul Aprins” și pe cei ce animă această mișcare, fiind apropiat de Sandu Tudor, pe care îl și urmează în locurile în care acesta se retrage. Este primul arestat în 1958 din lotul Rugului Aprins. Condamnat la 20 de ani de muncă silnică, este eliberat în 1964. O perioadă extrem de grea, în care a fost bătut de multe ori pentru credința sa. Va fi însă un mărturisitor dârz,

neînduplecat de nicio suferință. Va spune: „În închisoare m-am simțit cel mai aproape de Dumnezeu. Când simți că toți te urăsc, toți te lovesc, toți doresc distrugerea ta, doar atunci poți prețui iubirea lui Dumnezeu. El niciodată nu te părăsește.”

L-a slujit apoi pe Hristos în mai multe parohii și mănăstiri din țară. Mulți ani a fost unul din duhovnicii Antimului, iar ultimii ani i-a trăit retras la Mănăstirea Lainici. Bolnav, în septembrie 2011 se afla la spitalul „Marius Nasta” din București. Când ucenicii și fiii săi duhovnicești care i-au fost alături până în ultima clipă credeau că trecuse ce era mai greu, iată că pe 27 septembrie cel în mănăstirea căruia a adus la Domnul pe cei mai mulți creștini, Sfântul Antim Ivireanul, l-a luat cu el lângă îngeri. La 1 octombrie, de Acoperământul Maicii Domnului, un sobor de arhieriei și preoți, alături de mulți din fiii săi duhovnicești, îl prohodesc și-l pun în groapă la Mănăstirea Lainici, la doar câțiva metri de mormântul Sfântului Irodion. Părintele Adrian Făgeteanu a slujit în două mănăstiri isihaste, Antim și Lainici, și a sfârșit prin a-și avea locul de veci la picioarele ultimului sfânt al paisianismului, al neoisihasmului românesc, Cuviosul Irodion de la Lainici. ❖

Cei care l-au cunoscut, știu că părintele era absolut impredictibil, punându-te pe tine să urmezi căi nebătătorite pentru a ajunge singur să prețuiești și să trăiești total credința creștină. Pentru cei care doar au auzit de el, rămâne prin excelență un membru de seamă al mișcării „Rugul Aprins” de la Mănăstirea Antim. Viața sa este a unui om dedicat lui Dumnezeu, care din dragoste de oameni și-a dorit mereu să-i apere și să-i ocrotească pe cei nevoiași. De aceea a și urmat Facultatea de Drept. Spiritul de dreptate, dar și dorința de cunoaștere și înțelegere a adevărului l-au îndreptat și spre Facultatea de Filosofie. Dar alegerea sa cea mai importantă a fost călugăria. Căci a cunoscut viața, dar și moartea, fiind de foarte multe ori aproape de ea sau chiar trecând pragul în lumea veșniciei!

Născut la Deleni lângă Cernăuți, în anul 1912, în familia unui preot, Alexandru urmează liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți, apoi Facultatea de Drept între anii 1931 și 1937. Vine în țară unde este avocat la Fălticeni și Bacău, apoi un timp comisar la Fălticeni. De aici începe calvarul Părintelui, fiind prima oară închis în anul 1941 și condamnat la 5 ani închisoare. Este eliberat mai devreme pentru a merge în linia întâi pe frontul de Est. Este rănit lângă Stalingrad. Întors în țară, alege drumul mănăstirii și se călugărește în anul 1943, la Putna. Va spune despre

Din învățăturile Părintelui Adrian Făgeteanu

❖ Chiar și unii creștini mă întrebă care este rostul vieții noastre. N-avem nici o îndoială. Mântuitorul a spus clar: „Căutați împărăția cerurilor”, adică mântuirea.

❖ Numai cei care au capacitatea de a se jertfi pentru ceilalți se mântuiesc.

❖ Se vorbește de mari duhovnici. Duhovnicul, indiferent de pregătirea lui școlară, nu are nici o putere dacă nu o primește de sus.

❖ Smerenia e cel mai mare dar de la Dumnezeu, izvorul celorlalte. Să aveți smerenie. Și jertfelnicie. Iar de ai supărat pe cineva, să-ți pară rău și să te împaci cu el.

❖ Dintre toți duhovnicii mari și buni care sunt aici, la Lainici, eu mă spovedesc la cel mai tânăr. O să mă întrebați de ce. Pentru că e singurul care nu-și dă aere

de duhovnic. Eu, dintre toți duhovnicii din țara noastră, am considerat că cel mai iubit de Dumnezeu este părintele Macarie de la Pașărea. N-a dat niciodată interviuri, nu s-a lăsat fotografiat, nu s-a pronunțat că e suprem cuvântul lui. Era blând și smerit. Așa a fost și părintele Sofian de la Antim, blând și smerit.

❖ Când am fost arestat, anchetatorul mi-a smuls crucea de la gât și a aruncat-o în lada de gunoi. Eu am luat-o de acolo. El m-a bătut crâncen și a aruncat din nou crucea la gunoi. Eu nu m-am lăsat. Iarăși, am ridicat crucea și el m-a călcat în picioare. După 8-9 încercări, ofițerul a cedat. M-a lăsat în pace... Fiind în camera de tortură, îmi spuneam: „Rezistă! Nu-L face de răs pe Hristos” și în pușcărie eram și viu și mort, deopotrivă. ❖